

ছন্দাঝাৰ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

(১৯৯৮-৯৯ বৰ্ষ)

সম্পাদিকা

শ্ৰীজুবিন্দ্ৰিয়া দেৱী

কল্প/২০০০

To
Sri Bidyashram Nath.

V.P. Sipajhar College.

ছিপাহাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ষষ্ঠদশ সংখ্যা

১৯৯৮-৯৯বৰ্ষ

প্ৰস্বাৰধায়ক :

শ্ৰীতিলক ডেকা

শ্ৰীহেমজ্যোতি ডেকা

মনোনীত জন্পাদিকা :

শ্ৰীজুৰিপ্রিয়া দেৱী

(Annual publication of Sipajhar College Magazine (Vol XVI) Session 1998-99, published by the nominated editor Sri Juri Priya Devi, on behalf of the students' Union, Sipajhar Collage, Darrang, Assam. Pin-784145)

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি :

মাননীয় অধ্যক্ষ শ্রীযুত বেরণচন্দ্র নাথ

তহাবধায়ক :

অধ্যাপক শ্রীতিলক ডেকা

অধ্যাপিকা শ্রীহেমজ্যোতি ডেকা

সম্পাদিকা :

মনোনীত শ্রীজুৰিপ্রিয়া দেৱী

সদস্য মহঃ আজিজুৰ ৰহমান

শিক্ষক সদস্য :

মাননীয় অধ্যাপক শ্রীমহেন্দ্ৰ কটকী

কৃতজ্ঞতা স্বীকার :

আলোচনী সম্পাদনা সমিতি

ছাত্র-ছাত্রী আৰু শিক্ষক-কৰ্মচাৰী

লেখক-লেখিকা আৰু সহকাৰী বন্ধু-বান্ধৱী

গৌতম প্ৰিণ্টাৰ্চৰ অনিল ডেকা আৰু সমূহ কৰ্মীৱন্দ :

ছপা—গৌতম প্ৰিণ্টাৰ্চ

বাইহাটা চাবিআলি

কামৰূপ (অসম)

কৰ্ম ব্যস্ততাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ

মাননীয় শ্রীযুত বেরণচন্দ্র নাথ দেৱ।

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

—অজন্মৰ জাহিত্য-জংকৃতিৰ উন্নতিৰ হকে
প্ৰাণ আহুতি দিয়া
বীৰ-বীৰাঙ্গনা
আৰু

ছিপাক্সাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত
যিজনকল আমাৰ মাজৰপৰা
চিৰদিনৰ বাবে গুচি গ'ল,
জ্ঞাত-অজ্ঞাত জেই
জকলোৱাকৈ,
আমাৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিবেদন কৰিলোঁ।

শিক্ষাওক তথ্যায়ক মাননীয় শ্রীযুত তিলক ডেকা আৰু মাননীয় শ্রীযুতা হেমজ্যোতি ডেকা দেৱৰ ওচৰত চিৰদিন স্থায়ী হৈ ব'লো। ইয়াৰ উপৰিও লেখনি সমূহৰ মানদণ্ড বিচাৰব দায়িত্ব বহন কৰা মাননীয় শ্রীযুত শ্ৰীমন্তুমাৰ নাথ আৰু মাননীয় শ্রীযুত বামচন্দ্ৰ ডেকা দেৱৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিলো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি গৰাকী মাননীয় শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়ে আগবঢ়োৱা বিভিন্ন উপদেশৰ বাবে তেখেত সকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। লেখক যিসকলে লেখনি আগবঢ়ালে তেওঁলোকৰো শলাগ লৈছো।

ইয়াৰ ওপৰিও যিসকল বন্ধু-বান্ধৱীয়ে মোক এই কামৰ অগ্ৰগতিত বিভিন্ন ধৰণে অধিহণা যোগালে বিশেষকৈ সৰ্বশ্ৰী মটু, আজিজুৰ, প্ৰাঞ্জল, বন্দনা, কবী, বীতা, দিশ্ৰী, জয়মতী, হেমচন্দ্ৰ, অক্ষয়, কমল, দিপেনলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মোৰ অজানিতে বৈ যোৱা তুলুবোৰৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰ আশাৰে 'ছিপাৰাব মহাবিদ্যালয় আলোচনী'ৰ উজ্জল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলো।

জয়তু ছিপাৰাব মহাবিদ্যালয় আলোচনী
জয়তু ছিপাৰাব মহাবিদ্যালয়।

শ্ৰীজুবীপ্ৰিয়া দেৱী

সম্পাদিকা

ছিপাৰাব মহাবিদ্যালয় আলোচনী

প্ৰবন্ধ

ব্যাপক অধ্যয়ন আৰু চিৰচন গহায়েৰে কনাপূৰ্ণ দৃষ্টিত
দুৰ্গুমাৰ গাহিত্যৰ আলোচনা কৰা আথবা দৰ্শন,
ইতিহাস, জন্মাজ, শাস্ত্ৰাদি আন্য বিষয়ৰ চিন্তা-
মূলক আলোচনা আৰু সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ
কৰা স্ৰষ্ট উদ্দেশ্যধৰ্মী গদ্য
গাহিত্য বা ৰচনাকে
প্ৰবন্ধ বোলে।

পৰম্পৰা বনাম যুক্তিভিত্তিক আধুনিকতা

ড° দিবাকৰচন্দ্ৰ দাস / ১

মোৰ দৃষ্টিত একবিংশ শতিকাৰ দুৱাৰদলিত অসম

শ্ৰীঅপূৰ্বকুমাৰ নাথ / ৫

সৰ্বভাৰতীয় প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাত অসমৰ গাঁও অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীৰ বিফলতাৰ কাৰণ

মঃ আজিজুৰ বহমান / ৮

সাংবাদিক হিচাপে ৬বাধানাথ চাংকাকতী

শ্ৰীজুবীৰাণী চহৰীয়া / ১০

ছাত্ৰ জীৱন সোণালী ভৱিষ্যৎ

শ্ৰীদয়্যাম বড়া / ১৫

সংগ্ৰহ

তিনিৰ মহত / ১৮ / শ্ৰীমনোজকুমাৰ নাথ

ছদ্মনামত অসমীয়া সাহিত্যকসকল / ১৯ / শ্ৰীশুগলতা ডেকা

কাক কি বুলি কম / ২০ / শ্ৰীবীতামণি ডেকা

পৰম্পৰা বনাম

যুক্তিভিত্তিক আধুনিকতা

□ দিবাকৰচন্দ্ৰ দাস

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

“ৰাইজে নথ জোকাৰিলে নৈ বয়”, “সাপে খুটিলে কেচুলৈকে ভয়”; “যি মূলা বাঢ়ে তাৰ ছপাততে চিন”; “নাই মোমাইতকৈ কণা মোমায়ে ভাল”, ইত্যাদি পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা বচনবোৰৰ স্বৰূপ কালৰ সৈতত সলনি হৈ বিপৰীত অৰ্থ বা এক তাৎপৰ্যহীন ব্যংগাত্মক অৰ্থ প্ৰকাশৰ ফালে গতি কৰিবলৈ লৈছে। অৰ্থাৎ, আজি আক সেই দিন নাই। ৰাইজে নথ জোকাৰিলেই নৈ নবয়; সাপে খুটিলেও কোনোৱে কেচুলৈকে ভয় নকৰে। সেইদৰে মাউখে উটিলেও গুৰি পৰুৱাৰ মৰণ নোহোৱা কথাটো আধুনিক যুগত স্বীকাৰ কৰাৰ সম্ভাৱনা কম। ঠিক তেনেকৈ মূলা গছৰ কেৱল দুটা পাততে ভাল বেয়াৰ চিন পোৱা যাবনে? আকৌ থাকি কণা হোৱাতকৈ মোমাই নথকাটোকে আজিৰ আধুনিকতাত ভাল বুলি নকবনে?

বৰ্তমান যুগ এক বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিপ্লৱ যুগ; যুক্তিৰ যুগ। সেয়েহে পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা সামাজিক প্ৰথা, ৰীতি-নীতি তথা বচনবোৰ যুক্তিৰ কবলত পৰি কালৰ

সৈতত লোপ পাব ধৰিছে। আন কথাত কবলৈ গলে ‘যুক্তি’, ৰূপৰ অগ্ৰণী সেনাই এই সামাজিক পৰম্পৰাৰ ৰাজহাড় ভাঙি ঠান-বান কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। মুঠতে তথাকথিত আধুনিকতাৰ ছৰম্বু প্ৰভাৱে এই প্ৰবাদ তথা সাঁথৰ সমূহ গ্ৰাস কৰা দেখা গৈছে। ই কেতিয়াও গোঁৱৰৰ বিষয় হব নোৱাৰে। অৱশ্যে ই এক দৃষ্টান্তহে।

আধুনিকতা কি? ইয়াত ‘যুক্তি’ কিদৰে নিহিত হৈ আছে? এই ক্ষেত্ৰত যুক্তিৰ প্ৰাসংগিকতাই ফৰাচী দাৰ্শনিক জ্যে. জ্যেক ৰুছোক সোঁৱৰাব পাৰি। সামাজিক চুক্তিৰ জৰিয়তে প্ৰকৃতিৰ ৰাষ্ট্ৰৰ পৰা সাংগঠনিক ৰাষ্ট্ৰলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ মূলতেই আছিল ৰুছোই বৰ্ণনা দিয়া সহজ সৰল তথা সভ্যলোক সকলৰ মাজত উদ্ভৱ হোৱা ‘যুক্তি’। অৰ্থাৎ যুক্তিয়ে মানুহৰ চিন্তা ধাৰাক সহজৰ পৰা জটিলতৰ কৰাৰ লগতে আপোন পৰ ভাৱৰ সৃষ্টিৰে অকলশৰীয়া কৰি তোলে। অৱশেষত প্ৰকৃতিৰ স্বৰ্গ স্থখ বিৰাজমান বহু ক্ৰমে চুক্তিৰ জৰিয়তে সাংগঠ-

নিক বাইলৈ গঢ় লোৱা বুলি কহোৱে মত পোষণ কৰে। কৰলৈ গ'লে, চুক্তিৰ মূলতেই হ'ল 'যুক্তি'। যুক্তিয়ে মানুহৰ মনত চিন্তাৰ খোবাক জগায়। যিকোনো বিষয়ে ভাল-বেয়া শুদ্ধ-অশুদ্ধ আদি বিচাৰ কৰি চোৱাৰ ভেটিয়েই হ'ল যুক্তি। সেয়েহে হ'বলা ই মানুহক আন আন প্ৰাণীৰ তুলনাত শ্ৰেষ্ঠ আসনত বহুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। অৱশ্যে যুক্তিৰ সকাৰাঙ্ক আৰু নকৰাঙ্ক দুয়োটা দিশে আছে। যুক্তিয়ে ব্যক্তিক কিছুমান কাৰ্য্য সম্পাদন কৰিবলৈ উদগনি দিয়ে। ই সাধাৰণতে গঠন মূলক। সমাজ ব্যৱস্থাৰ ৰূপ সলনি কৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সমাজৰ যিকোনো সৃষ্টিৰ পিছতে যুক্তিৰ অৱস্থান বিদ্যমান। ইয়াৰোপৰি, সামাজিক অচুৰ্ঠান, প্ৰতিচুৰ্ঠান আদি গঠন হোৱাৰ গুৰিতেই হ'ল মানুহৰ মনত উত্তৰ হোৱা যুক্তি। বস্তুজৰাৰ উচ্চ শ্ৰেণীৰ প্ৰাণী হিচাপে স্বীকৃত মানুহ, পৰিবৰ্তনশীল যুগৰ লগে লগে মানসিক, শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক আদি সকলো দিশতে বিকশিত হবলৈ ধৰিলে। বিশেষকৈ বৌদ্ধিক বিকাশৰ কলতে মানুহে ন-ন আৱিষ্কাৰৰ দিশ উজ্জল কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। মানুহৰ এই জ্ঞান-গৰ্ভ চিন্তা ধাৰা, বুদ্ধি আদি বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত যুক্তিৰ ভূমিকা উল্লেখযোগ্য। যুক্তিয়ে ন-পূৰণি ভাল-বেয়া, উচ্চ নীচ, সমান-অসমান আদিৰ বিভিন্ন ভাৱধাৰাৰ সৃষ্টি কৰে। তাতে পুৰণি আৱৰণ খুলি ন আৱৰণ ঢাকি ধোৱাৰ বেলিকাও যুক্তি বিশেষভাৱে সক্ৰিয়। অন্ধ বিশ্বাসেৰে ঠাহ খাই থকা সমাজ ব্যৱস্থাৰ কাঠামো পৰিবৰ্তন কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো একমাত্ৰ যুক্তি ভিত্তিক

বিচাৰ বিবেচনাকেই আগশাৰীৰ হাতিয়াৰ বুলি কব পাৰি। যুক্তিৰ সহায়তেই মানুহ প্ৰতিবাদ-সুখৰ তথা সৰৱ হবলৈ পাইছে।

পিছে, যুক্তিৰ আনটো দিশলৈ লক্ষ্য কৰিলে ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত প্ৰতিচ্ছবি ওলাই পৰে। আত্মৰাজনকভাৱে সেই একেবিধ যুক্তিয়েই আকৌ এক বিবাক্ত সাপৰ ৰূপত সমাজ দংশন কৰাটো পৰিলক্ষিত হয়। অপ্ৰিয় হ'লেও সত্য যে যুক্তি এক মাৰাত্মক ব্যাধি। বিভিন্নতাৰ সৃষ্টি কৰি ব্যক্তিৰ মন কলুষিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ই বহুলাংশে সক্ৰিয়। যুক্তিক এটা দিশৰ পৰা চালে সমাজ, দেশ তথা জাতি বিৰোধী বুলি ক'লে ভুল কৰা নহয়। ই নিঃসন্দেহে বিচ্ছিন্নতাবাদৰ জন্ম দিয়ে। ঐক্যৰ মাজত অনৈক্যৰ সৃষ্টি কৰে। সেয়েহে ইয়াক স্বাৰ্থপন্থতাৰ উৎস বুলি ক'লেও দঢ়াই কোৱা নহয়; কিয়নো একমাত্ৰ যুক্তিয়েই একতাৰ বান্ধ ছিগি মানুহক ব্যক্তি কেন্দ্ৰিক কৰি তোলে। যুক্তি ভিত্তিক ধ্যান ধাৰণা, মতা-মতেৰে প্ৰকাশিত যুক্তিবাদ প্ৰভাৱশীল, বিকাশ-শীল। ইয়াৰ বিকাশে সম্পূৰ্ণ বৰ্দ্ধনশীল সমাজ ব্যৱস্থাত পৰস্পৰাগতভাৱে চলি অহা প্ৰথা, ৰীতি-নীতি তথা বিবি-বিধান প্ৰভাৱমত কৰিছে। কালক্ৰমত যুক্তিৰ পৰা উত্তৰ হোৱা প্ৰতিবাদৰ কবলত পৰি এইবোৰ উচ্চ হোৱাৰ আশঙ্কাই দেখা দিছে। সমাজ ব্যৱস্থাই যুক্তিবাদক লাখটি হিচাপে লৈ ইয়াতে ভৰ দি তথাকথিত আধুনিকতালৈ গতি কৰিছে। মুঠতে পৰস্পৰাক নেওচি ই প্ৰগতিৰ পথ সোৱাত গোঁৱৰ বোধ কৰিছে। বৰ্দ্ধনশীল সমাজ ব্যৱস্থা পৰস্পৰাৰ এক

নিদৰ্শন স্বৰূপ আৰু আনহাতে যুক্তি নিষ্টিত প্ৰতিবাদ মুখৰ প্ৰগতিশীল সমাজ ব্যৱস্থাই আধুনিকতাৰ স্পষ্ট ছবি দাঙি ধৰে। স্বল্পভাৱে বিচাৰ কৰিলে পোৱা যায় যে পৰস্পৰাগতভাৱে চলি অহা বৰ্দ্ধনশীল সমাজত ব্যক্তিৰ আচৰণৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান গুণগত উপাদান সন্নিবিষ্ট হৈ থাকে। সেইবোৰৰ বিশেষকৈ সবলতা (Simplicity); আহুগত্য (Obedience); মানৱতা (Humanity); নৈতিকতা (Morality); নম্ৰতা (Politeness), ঐক্যতা (Unity); আধ্যাত্মিকতা (Spirituality); অখণ্ডতা (Integrity); শীতল আচৰণ (Cold, behaviour), শান্তিপ্ৰিয় (Peace loving nature) আদি উল্লেখ কৰিব পাৰি আৰু ব্যক্তিয়ে এই গুণবোৰ সমাজত বিভিন্ন প্ৰথা, ৰীতি-নীতি আদিৰ জৰিয়তে প্ৰতিফলিত কৰে। কিন্তু দৈত্যকায়েহন কালৰ সৌতত পৰস্পৰাই অৰ্থাৎ পৌৰাণিক সমাজ ব্যৱস্থাই তথাকথিত আধুনিকতালৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ লগে লগে যেন এই আটাইবোৰ গুণত খুঁত ধৰিলে আৰু ব্যক্তিবোৰে জ্বলন আৰম্ভ হ'ল। অৰ্থাৎ এই আধুনিকতাই মানুহক 'মানৱ' হোৱাৰ পৰা 'যন্ত্ৰ-মানৱ'লৈ ৰূপান্তৰিত কৰিলে। আন কথা ক'বলৈ হ'লে সবলতাৰ পৰা জটিলতা; নৈতিকতাৰ পৰা অনৈতিকতা; আহুগত্যৰ পৰা অনাহুগত্য; অখণ্ডতাৰ পৰা অকলশৰীয়া মনোভাৱ; নম্ৰতাৰ পৰা হিংসা; যুক্ত্যদেহী মনোভাৱ; আধ্যাত্মিকতাৰ পৰা বস্তুবাদলৈ পৰিবৰ্তন হ'ল। সামাজিক দায়বদ্ধতা, কৰ্তব্যবোধ, শ্ৰমৰ মৰ্যাদা ব্যৱহাৰিক

জীৱনৰ পৰা যেন সমূলি নাইকিয়া হ'বলৈ ধৰিলে। এইবোৰ আভিধানিক শব্দবোৰতেই সীমিত হ'ল। কিন্তু একত্ৰতে আধুনিকতা কি? আধুনিকীকৰণে কি সূচায়? সাধাৰণতে কোনো সমাজ ব্যৱস্থাৰ উৎপাদনশীল দিশ সমূহে অমুখাৱ-নব কলত উৰুৱ পৰা উৰুতৰলৈ ক্ৰমবৰ্দ্ধমান হাৰত গতি কৰা কাৰ্য্যকেই আধুনিকতা বুলি ক'ব পাৰি। ঐতিহাসিক দিশৰ পৰা চালে প্ৰথমতে ইংলণ্ডত উদ্যোগিক বিপ্লৱ (১৭৭০-১৮৪০) আৰু ফ্ৰান্সত কৰাচী বিপ্লৱ (১৭৮৯-১৭৯৪)ৰ পৰাই আধুনিকীকৰণ আৰম্ভ হবলৈ ধৰে। আধুনিক হোৱাৰ উদ্দেশ্যেৰে যেতিয়া এছিয়া, আফ্ৰিকা আৰু লেটিন আমেৰিকাৰ উন্নয়নশীল দেশ সমূহে বিভিন্ন উদ্যোগৰ ক্ষেত্ৰত উচ্চ মানদণ্ডৰ কাৰিকৰী তথা প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ সহায়ত উন্নতি কৰিবলৈ লয় তেতিয়াৰ পৰাই এই সমূলি প্ৰচেষ্টাটোকে আধুনিকীকৰণ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হয়। আধুনিকতাৰ বিষয়ে সংজ্ঞা আগবঢ়াই— জে. লেভিয়ে এনেদৰে মন্তব্য কৰে যে, সমাজ এখনৰ ব্যক্তিয়ে ক্ৰমতঃ বিভিন্ন উৎস সমূহ সঠিক প্ৰয়োগৰ জৰিয়তে বহুগুণে উৎপাদন বৃদ্ধি নকৰালৈকে ই কেতিয়াও আধুনিক হব নোৱাৰে। কছোৰ মতে এখন সমাজে কেতিয়াহে আধুনিক হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে, যেতিয়া সমাজৰ সকলো ব্যক্তিৰ লগত প্ৰাকৃতিক সম্প-ত্তিৰ বন্নিষ্ঠতাই বহুলভাৱে নিৰন্তৰিত হয়। ঠিক তেনেকৈ হাচিঙটনে আধুনিকতাৰ বিষয়ে এইদৰে কয় যে মানবীয় চিন্তা আৰু কাৰ্যাৱলীৰ ক্ষেত্ৰত এক অত্ৰুৰ পৰিবৰ্তনৰ প্ৰাণী হ'ল আধুনি-

কীৰণ।

আধুনিকতা বুলিলে সমাজ এখনৰ প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ এক উন্নয়নমূলক কলা-কৌশল আৰু মানসিক তথা শাৰীৰিক শক্তি প্ৰয়োগ কৰি সকলো দিশতে উৎপাদন ক্ষমতা বৃদ্ধিৰে উৰ্দ্ধমুখী হোৱাটোকে বুজায়। আন কথাত কবলৈ গ'লে সামাজিক, সাংস্কৃতিক, মনস্তাত্ত্বিক, অৰ্থনৈতিক আৰু ৰাজনৈতিক, আদি সকলো দিশতে ন-ন আৱিষ্কাৰৰ উন্নয়নেই প্ৰকৃত অৰ্থত আধুনিকতা।

গতিকে এখন সমাজে আধুনিক ৰূপত থিয় দিবলৈ হ'লে কেইটামান দিশৰ গুৰুত্ব বিশেষ ভাৱে প্ৰয়োজন। সেইবোৰ হ'ল, যেনে— যন্ত্ৰ বা প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ প্ৰয়োগ; উদ্যোগীকৰণ; পৌৰাণিককৰণ, জাতীয় তথা জনমুখী আয় বৃদ্ধি, শিক্ষাৰ হাৰ; ৰাজনৈতিক অংশ গ্ৰহণ; সংবাদ মাধ্যমৰ উন্নয়নমূলক কাৰিকৰী দিশ, জাতীয় পৰিচয়। এখন সমাজ তথা এজন ব্যক্তিয়ে আধুনিকতা লাভ কৰিবলৈ হ'লে উক্ত অৰ্থত সমূহৰ অধিকাৰী হব লাগিব। ব্যক্তিৰ অস্থান-হিত মেধা, বুদ্ধি বৃত্তি আদিৰ যথোচিত ব্যৱহাৰে সকলো দিশতে উৰ্দ্ধমুখী কৰে, আৰু ব্যক্তিজনে তেতিয়া আধুনিক হিচাপে স্বীকৃতি লভে। ইয়াত পৰম্পৰাক কেতিয়াও অৱজ্ঞা কৰা নহয়। প্ৰকৃত অৰ্থত আধুনিকতাই সমাজ ব্যৱস্থাত পৰম্পৰাগত-ভাৱে চলি অথবা প্ৰথা বীতি-নীতি আদিৰ মূল্য

অস্থীকাৰ নকৰে, বৰং এইবোৰৰ সহায়তহে আধুনিকতাই বিৰাজ কৰে। অৰ্থাৎ কোনো এজন ব্যক্তিয়ে পৌৰাণিক ভেদত আধুনিক দেশ গঢ়ি তুলিব পাৰে। কিন্তু তথাকথিত আধুনিকতাত 'যুক্তি' সদৃশ ভয়ানক বীজ ৰোপণ কৰোৱাই এক তুমুল উপদ্ৰৱৰ সৃষ্টি কৰে, যাৰ ফলস্বৰূপে 'না আধুনিকতা' 'না পৌৰাণিকতা' বিকৃত ৰূপ লয়।

পুনৰ দোহাৰিব লগীয়া যে ব্যক্তিৰ মনত উত্তৰ হোৱা যুক্তিয়েই সমাজ ব্যৱস্থাৰ মূল কাঠামো পৰিবৰ্তন কৰিলে। ফলস্বৰূপে এই আধুনিকতাই মানুহক একালৈ যিমানেই প্ৰগতি-শীল সমাজৰ সভ্য হিচাপে পৰিচয় দিয়াত উষ্ণ-পৰি লাগিছে, সিমানেই ইয়াৰ বিপৰীতে পৰম্পৰা-ভঙ্গ কৰি আধুনিক যুগত শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিপন্ন কৰাৰ হাবিয়াস কৰিছে। বিচাৰ বৃদ্ধিৰ বিকাশ হোৱাৰ লগতে সমাজৰ মৌলিক নীতি, প্ৰথা, প্ৰয়োজনীয় অৰ্থপূৰ্ণ সাধৰ, বচন, সঁফুৰা আদিও উপেক্ষিত হবলৈ লৈছে। ই সঁচাকৈয়ে চৰম তুৰ্ভাগাজনক। সমাজত থাকিও অন্য এক সমাজ, নিঃসঙ্গতাৰ সমাজ। এই ক্ষেত্ৰত আকৌ কছোৰ প্ৰাসঙ্গিকতা আহি পৰে, যেতিয়া তেওঁ কৈছিল, 'Go back to nature' আমিও সেইখন সমাজলৈ উভতি যাব নোৱাৰোনে য'ত মানুহ প্ৰকৃত মানুহ হিচাপে জীয়াই থাকিব পাৰি?

মোৰ দৃষ্টিত একবিংশ শতিকাৰ দুৱাৰ দলিত অসম

□ শ্ৰীঅপূৰ্বকুমাৰ নাথ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

কুৰি শতিকাৰ আৰম্ভণিৰে পৰাই অসমখন এক বিৰাট অৰ্থ সংকটৰ সমুখীন হব লগাত পৰিছে। অসমৰ অৰ্থনৈতিক উন্নতি সাধিবৰ বাবে অসমৰ ৰাইজে বিশেষকৈ ছাত্ৰ সমাজে আন্দোলন কৰিছিল। এওঁলোকৰ চেপ্টাতেই কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে আঞ্চলিক বৈষম্য দূৰীকৰণ কৰাৰ নামত তেল শোধনাগাৰ, মৰাপাট উদ্যোগ, কাগজ কল আদি কেইটামান উদ্যোগ স্থাপন কৰিলে। কিন্তু এইবোৰ উদ্যোগৰ স্থানীয়কৰণে অসমৰ থলুৱা লোকক কিমান দূৰ উপকৃত কৰিলে? কেন্দ্ৰীয় শোষণ নীতিৰ পৰা অসমে প্ৰকৃততে মুক্তি পালেনে? এইবোৰ প্ৰশ্ন মনলৈ আহিলে এটাই উত্তৰ দিব পাৰি যে এইবোৰৰ পৰা অসমৰ থলুৱা লোক সকলৰ একো লাভ-লাভ হোৱা নাই। বৰঞ্চ অসমৰ থলুৱা লোকক এক ভয়াবহ ৰূপে দেখা দিছে। কাৰণ উদ্যোগী-কৰণৰ লগে লগে এক বিৰাট বহিৰাগত জনশ্ৰেণী আহিব ধৰিলে। তাৰে কিছুমান চাকৰিৰ অন্বেষণত আৰু কিছুমান অসমৰ উৰ্বৰ মাটিৰ লোভত।

বৰ্তমান সময়ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভবিষ্য-

তৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ সমস্যা কি বুলি কলে অদমৰ জুকলা অৰ্থনীতি আৰু ইয়াৰ কৰলত পৰা সমাজৰ ভয়াবহ ভবিষ্যতৰ কথাৰে আঙুলি-য়াব পাৰি। যদি এতিয়া আমি বাস কৰা আৰ্থ-সামাজিক পৰিবেশৰ চাৰিওফালে এবাৰ সচেতনভাৱে নিৰীক্ষণ কৰা যায় অৰ্থনীতিৰ প্ৰকৃত ছবিখন স্পষ্টভাৱে দেখা পোৱা যাব। সামগ্ৰীক অৰ্থনৈতিক অনগ্রসৰতা, সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ মুখত ভাহি উঠা আৰ্থিক দৈন্যতা, কৃষি ক্ষেত্ৰত থকা জলসিঞ্চনৰ বিকল মেডিন সমূহ কাৰ্য্যক্ষম কৰিব নোৱাৰাৰ ফলত কৃষিজীৱি লোক সকল বেয়াকৈ ক্ষতি গ্ৰস্ত হৈ আহিব ধৰিছে। যাৰ ফলত ছৰেকো ছুমুটি খাবলৈ নাপাই নিশকতীয়া হৈ পৰিছে। দেশবাসীক খাদ্যৰ যোগান ধৰোতা কৃষক সকলক যি মৰ্যাদা দিব লাগিছিল, কিন্তু কোনো চৰকাৰৰ পৰা সেই মৰ্যাদা পোৱা নাই। সেয়ে সৰহ সংখ্যক কৃষকৰ স্থিতি দৰিদ্ৰতাৰ সীমাৰেখাৰ তললৈহে গৈছে। ই কম পৰিতাপৰ কথা নহয়। কৃষক সকলৰ ঋণ লবলৈকো অসমৰ ঋণৰ বোজা অত্যধিক হাৰত বৃদ্ধি পোৱাৰ ফলত সৰ্বসাধাৰণ

প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বাবে এক অসহনীয় বোজা স্বৰূপ হৈছে। এনে বিসংগতি পূৰ্ণ চিন্তা ধাৰাই আৰ্থিকভাৱে হুস্থিৰ বৰাবৰ সময় নকৰে, তাৰ পৰিবৰ্ত্তে বৰ্তমান অসম যি স্বৰূপত আছে তাতে টোকা অধিক প্ৰকট হৈ উঠিব একবিংশ শতিকাত।

জনসংখ্যাৰ ফালৰ পৰা যদি চোৱা যায় যেমতে জনসংখ্যা বৃদ্ধিয়েও অসমক অধিক জটিল-তৰ কৰিছে। জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ লগে লগে সমান্তৰ তথা অসমত অভাৱ অনাটনৰ সৃষ্টি কৰি এৰু শাস্তি, শৃংখলা আদি বিনষ্ট হোৱাৰ উপ-ক্ৰম হৈ আহিছে। বোমা বিস্ফোৰণ হোৱাৰ দৰে জনসংখ্যা বৃদ্ধিকে জনসংখ্যা বিস্ফোৰণ বুলি কোৱা হয়। এই বিস্ফোৰণ প্ৰকৃতিগত বৃদ্ধি নে বহিৰাগতৰ বাবে হোৱা বৃদ্ধি? অসমৰ জনসংখ্যা বৃদ্ধি স্বাভাৱিক যদিও বাংলাদেশ, নেপাল আদি বিদেশী ৰাষ্ট্ৰৰ পৰা আৰু ভাৰতৰ অন্যান্য ৰাজ্যৰ পৰা অসমলৈ বহুতো লোকৰ প্ৰবৰ্ত্তন হৈছে। ফলত অসম দিনে দিনে সমস্যাৰ গৰা-হত পৰি অধিক সমস্যাৰহল হৈ পৰিব।

শিক্ষা আৰু ভাষা সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ নিজা নিভাৰ্ছখিনি পাহৰি পশ্চিমীয়া শিক্ষা আৰু সংস্কৃতি গ্ৰহণৰ অপচেষ্টাহে কৰিবলৈ লোৱা হৈছে। নিজাখিনি এৰা আৰু বাহিৰৰ খিনিও সম্পূৰ্ণ গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰি আমি কিবা এটা নতুন তৃতীয় শ্ৰেণীৰ হৈ সৃষ্টি কৰিছো।

সকলো বিষয় চাৰি জাৰি চাই দেখা পোৱা যায় যে কুৰি শতিকাৰ নৱম দশকে

অসমৰ বাবে অতি জটিল দশক হিচাপে পাতনি মেলিছে। ১৯৮৬ চনৰ পৰা ১৯৯০ চনলৈ অসমবাসীৰ বাবে বিশেষকৈ অসমীয়া জাতিৰ বাবে এটা অতি বেদনাৰ যুগ বুলি কোৱা হৈছে। বাৰণ এই সময়ছোৱাত অসমৰ ৰাজনীতিত প্ৰথম বাৰৰ বাবে আঞ্চলিক উন্নয়নৰ চিন্তাৰ ভিত্তিত গঢ়ি উঠা আদৰ্শই অতি শক্তিশালী ৰূপে গা কৰাৰ উপৰিও ই ৰাজ্যখনৰ ৰাজ-নৈতিক ক্ষমতা বিপুল জনসমৰ্থনেৰে লাভ কৰিছিল।

অসমীয়া মধ্যবিত্তৰ ক্ষমতাৰ প্ৰতি থকা লালমাই তেওঁলোকৰ মাজত জাতীয় ঐক্যৰ চিন্তাৰ সলনি ব্যক্তি স্বার্থৰ খোৱা-কামোৰা তে অধিক প্ৰকট হৈ উঠিছে। অসমত বহুগো উগ্র-পন্থীৰ সৃষ্টি হৈ ৰাজনৈতিক দিশটোক অধিক জটিল আৰু বিশেষ চিন্তাৰ বিষয় কৰি তুলিছে। অসমৰ সংগ্ৰামী নেতৃত্বই প্ৰকৃত সংগ্ৰামী আদৰ্শত ব্ৰতী হৈ গণনীতি গ্ৰহণ কৰাৰ সলনি মধ্যবিত্তৰ নিজল আদৰ্শেই পৰিচালিত হৈ থাকে। তেখেত অসমৰ একবিংশ শতিকাৰ ছুৰাৰ উল্লিত জনগণৰ মাজত সৃষ্টিকামী ধাৰাৰ বিস্ফোৰণৰ সলনি তাৰ নিৰ্বাপন প্ৰক্ৰিয়াহে আৰম্ভ হব। সেয়ে অসমৰ দচেতন মহলৰ মতে জনগণৰ বাবে অগ্নি পৰীক্ষা কৰাৰ সময় আহি পৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত সচে-তন মহলে আৰু নিপীড়িত জনগণে ইতিহাসৰ পৰা শিক্ষা লৈ নিজকে প্ৰস্তুত কৰিলে অসম মাত্ৰ ভাৰতৰই নহয় আনকি বিশ্ববো নিপীড়িত জনগণৰ এখন আশাৰ থলী নিশ্চয় হব পাৰে।

দেশৰ চাৰিওফালে অপ-সংস্কৃতি, দুৰ্নীতি, উদ্বেগাত ব্যৱহাৰ হোৱাৰ পুৰুষ্ট হৰণসূকি হোৱা ঐষ্টাচাৰ, বেছোকাৰী আদিয়ে দৰ্শসাধাৰণ বাই-জল দুখ মোচনৰ সপোন বচা সকলৰ দায়িব-জানহীন কৰ্মকাণ্ডই শুবিয়াত অসমৰ প্ৰাজ্ঞালৈ পুৰোগে কঢ়িয়াই আনিছে। জনসাধাৰণৰ কল্যাণৰ অৰ্থে নিৰ্বাচিত পৰিকল্পনাৰ ধনৰ একাংশ প্ৰকৃত ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰিব পাৰে।

[হিঁপাখাৰ সাহিত্য সভাত পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত।]

□ **পৰ্যবেক্ষণ (Observation)** চৰিত্ৰনন্দিবৰ গাথনিৰ গুড়িতোখৰৰ ইটা। তোমাৰ চাৰি-ওফালে দিনৌ কি ঘটছে, তাৰ গঢ় গতি নেদে, স্বভাৱ কি, ইত্যাদি তন্ন-তন্নকৈ চাই চুনিয়াই যাব। ওপৰে ওপৰে চেলেংপেতেকৈ চালে নহয়। প্ৰথমতে তোমাৰ এই পৰ্যবেক্ষণৰ শক্তি দুৰ্বল থাকিলেও তাক ব্যৱহাৰ কৰোঁতে কৰোঁতে তাৰ শক্তি সধা প্ৰবল হৈ উঠিব নিশ্চয়; আৰু শেষত সি ইমান তীক্ৰ হব, ইমান প্ৰবল হব যে নিজেই আচৰিত মানিবা এইটো কথাত, যে এজনৰ ভিতৰত নিৰামবই জনৰ চকুত নপৰা কথা তোমাৰ চকুত পৰিছে। যি পৰ্যবেক্ষণে তোমাৰ মন উগ্ৰত কৰে তেনে পৰ্যবেক্ষণত তোমাৰ শক্তি আৰু সময় সবহকৈ ব্যৱ কৰিবা। পৰ্যবেক্ষণ শক্তিয়ে ঘটনা আৰু পদাৰ্থৰ জটিলতাৰ ঝাঁহ কঁইয়াই বেলেগ কৰি দি তাৰ আচল প্ৰকৃতি উদ্দিয়াই দিয়ে; আৰু তেতিয়া তোমাৰ বিবেচনা জ্বলে সেই বস্তুৰ ভাল অংশ সামৰি লৈ বেয়া অংশ দলিয়াই পেলাব।

পৰ্যবেক্ষণত শেষ নকৰি তাৰ ফল কামত লগাব লাগে। অনেক অনেক কথা দেখে জানে আৰু ভাৱে; কিন্তু কামত সেইবোৰ লগাৰ নোৱাৰে, বা লগাবলৈ যত্ন নকৰে। এনে মানুহ জানি শুনি শিকি বুজিও অকৰ্মণ্য হয়। তোমাক নিজকে তুমি ভালকৈ চনাবলৈ শিকোঁ তেহে লোকক চনাব পাৰিবা; নিজক শাসাৰ তললৈ আনিবোহে লোকক তোমাৰ শাসনৰ তললৈ আনিব পাৰিবা। নিজৰ ওপৰত তুমি গৰাকী হব পাৰিলে, অৰ্থাৎ তোমাৰ স্বভাৱ চৰিত্ৰক তোমাৰ সম্পূৰ্ণ তলহীয়া কৰি লব পাৰিলে তুমি পৰিবেষ্টিত থকা বাহিৰৰ মহুৰা সমাজ আৰু অৱস্থাকো লাহে লাহে তোমাৰ তলহীয়া কৰিব পাৰিবা।

বেশ্যা

□ শ্রীদিগন্তকুমার শর্মা
স্নাতক প্রথম বাৰ্ষিক

প্ৰেম

□ শ্রীকবিতা চহৰীয়া
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

গলিতোৰে তুমি
এলাই যাবা, কিন্তু
পিছলৈ ঘূৰি নাচাবা।
স্বপ্নালীত নৈপুণ্যৰ
পাল তৰা নাও
তৰিব, সিহঁতে;
তুমি গৈয়ে থাকিব
ষ্টেচন পালেও
ধমকি নৰ'বা তাত।
ভগা দাপেণাৰ
মাতাল সপোনবোৰে
পিছ নেবিব তোমাৰ,
তথাপিও তুমি পিছলৈ
ঘূৰি নাচাবা।
শুভতাৰ চুকে কোণে
বসন্তৰ শ্যামলিমাত
সপোনৰ
গীত গাব, তথাপিও
পিছলৈ ঘূৰি নাচাবা ...।

কাৰ বাবে মই এই কবিতা লিখোঁ ?
যাৰ প্ৰিয়া আছে বৰ্জদিন বাট চাই
উভতি আহিব মনৰ মানুহটো বুলি
সংগ্ৰাম শেষ হলে !
তুমি জানো কব পাৰা কি দিয়ে জীৱনে ?
নাইবা মৃত্যুয়ে কাঢ়ি লয় কিহৰ সম্পদ ?
প্ৰেমৰ ভৱিষ্যত নাই, আছে মাথোঁ বৰ্তমান,
যদিহে কৰিব পাৰা প্ৰেমেৰে সৃজন ...
সেয়ে প্ৰেমৰ যি কুইঁপাতে বসন্ত আনে,
সিও মুকলিত হয় মৃত্যু সুনিশ্চিত জ্ঞানি,
ফাগুনৰ পচোৱাই তাক লৈ যায় উকুৱাই
চিন চাব একোকে নাৰাখে।

কালচক্ৰ

□ শ্রীকবী ডেকা
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

মৃত্যু বিভীষিকাৰ
পম খেদি ফুৰা
কুৰি শতিকাৰ মাহুহৰ পৃথিৱীত
কেৱল হতা, মৃত্যু, লুপ্তৰ কাহিনী
তথাপিও
এটুপি চকুলো, এবাৰি মাত নাইবা
একাষাৰ প্ৰত্যুত্তৰ দিওঁতা নাই।
কিয় ?
সিহঁত মৰি শেষ হ'ল
বাক স্বাধীনতা
কেনেকৈ ?
হুৱুঁতই পেপাৰ পোৰা
নিৰীহ প্ৰজাৰ ওপৰত চলোৱা মাৰধৰ, হত্যা ইত্যাদি
ফলত এটাৰ পিছত এটা
পৰিয়াল ধ্বংসমুখী, মৃত্যুমুখী।
সত্যক অসত্য ...
অসত্যক কৰা সত্যৰ আৱৰণে
বিধৰ প্ৰকৃত ৰূপ য়ান কৰিছে দিনে দিনে।

এনেকৈয়ে

অৱসান হ'ব এটি যুগৰ
যুগৰ পিছত যুগৰ পৰিষ্কাৰে
নমাই আনিব আকৌ
আদাম আক ইভক
সৃষ্টি হব বিনন্দীয়া।
তাত নাথাকিব
কলুষিত মানৱ, কলুষিত বন ভাৱ-প্ৰাণ
গঢ়ি উঠিব এখন সুস্থ সমাজ
ব'ত নাথাকিব মৃত্যু, হত্যা ...।

যাত্রা

- শ্রীমরকুমার দাস
স্নাতক প্রথম বাৰ্ষিক

সিহঁত আহিছে.....

হাতে হাতে সিহঁতৰ তেজাল নিচান
ছৰ্ভাৰ এই গতি, কষ্টত সিহঁতৰ জুইফুলা গান
বাধাৰ প্ৰাচীৰ নমনা, ছৰ্জয় এই অভিযান।

সিহঁত আহি আছে

এখন নতুন বক্তিম নিচান লৈ
সিহঁতে বজ্জ নিনাদেৰে যাত্ৰাৰ ধূলিত
ইতিহাস ৰচিব...

সিহঁতৰ ক্ৰান্ত কষ্টত তীৱ্ৰ গীত
ছপৰৰ প্ৰথৰ সূৰ্য্যৰ।

সিহঁত আহি আছে

মুহূৰ্ত্ত নামৰ হিম শীতল গতি নেওচি
বিহ মেটেকা ফুলেৰে ভৰা জাৰনি নেওচি
স্বাগতম জনাবলৈ বক্তিম বেলি।

বিদায়ী

- শ্ৰীহৰেণচন্দ্ৰ নাথ
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

তোমাৰ সতে আছিল মোৰ
নিবিড় ভাল পোৱা,

কম বোলা কত যে কথা
নহ'ল আজিও কোৱা।

বিদায় পৰত নোৱাৰি কব
মাথো বিদায় লোৱা,

মনৰ ভাষা হেৰাই গলেও
নহব আক কোৱা।

হৃদয়ত মোৰ নিৰাকাৰ স্মৃতি
হ'ল যে চিৰযুগমীয়া,

মোৰ লগত কিয় কৰিলা
ধেমালি ক্ষন্তেকীয়া।

ভুল বৃজি তুমি আঁতৰি গলেও
আজিৰ দৰেই মই সদায় চাম;

স্মৃতিয়ে যদি আমনি কৰে
দূৰৈৰ পৰাই তোমাক প্ৰবাৰ চাম।

অহাৰ লগন উকলি গলেও
মিছা হয় আয়োজন,

তুমিতো এদিন ভাবিছিলো
মোক তোমাৰ প্ৰয়োজন।

স্বহীদ

- শ্ৰীমিতালী নাথ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

তাৰ কলিজাৰ কেঁচা আমঠু ভেদি
সোঁ সোঁৱাই পাব হ'ল সীমান্তৰ
সেনানীৰ বুলেট।

“আই” বুলি মাতিবলৈও নাপালে সময় ॥

‘স্বহীদ’ৰ উপাধিৰে ভূষিত কৰি
ফুলেৰে সজোৱা হ'ল তাৰ

তেজে ধোৱা দেহ। সমাধিতলীত
তাৰ সমাধিস্থ হ'ল নৱবধূৰ

শিৰৰ সেন্দূৰ আৰু সহশ্ৰজনৰ
আশাৰ সপোন।

এথাৰি ফুলৰ মালা আক
শোক বাণীয়ে

হৃদয়ৰ পাৰিবনে
মন কাঁগিলৰ

জুই!

অনুতাপ

- শ্ৰীবিনীতা চক্ৰবৰ্তী
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

দ্রুতকৃত মোৰ
শূন্যতাৰ ধূসৰ ছবি,
ভালপোৱাবোৰ হেৰাল
কলিজাত অন্তো উচুপনি।

দেওঁ দিয়া বোৱনৰ,
পাখি গজা মনে

নীৰৱে পুৰি চাবধাৰ কৰে,
তেজৰ মাজত, হাড়ৰ ভিতৰত

লিখা জীৱনৰ ছন্দ।
বয়সে গচকে সময়

অতীতৰ বুকুত স্মৃতি ওলমি বয়
অৰ্থহীন জীৱন;

তথাপিও....

আপোন পৰৰ হিচাপ চলে অবিৰাম।
স্বাৰ্থৰ চাকনৈয়াত

নোৱাৰি ভাঙিব সাঁথৰ
এতিয়া,
হৃদয়ত জলে অনুতাপ।

BERTRAND RUSSELL,

THE TWENTIETH CENTURY THINKER :

A-GLANCE

Debabrata Bordoloi.

Head, English deptt,

The twentieth century is witnessed by a host of thinkers in relation to different perspectives of life and society. But no other thinker has so widely been read, discussed or misunderstood as Bertrand Russell has been. Russell, though born on May 18, 1872, practically and virtuously belongs to the 20th century as his philosophical views and visions come to human interaction mainly in this 20th century of ours. In his different works like Conquest of Happiness, Sceptical Essays, Prospects of Industrial Civilization, The Problem of Philosophy, Education and Social Order, Marriage and Morals, Roads to Freedom, Socialism, Anarchism and Syndicalism, Authority and the Individual, New Hopes for a Changing World, Unpopular Essay, The Autobiography of Bertrand Russell and others his views and opinions are dis-

played in such a way as to generate a severe jolt in the thought process of any person that comes in contact with them. Russell does not write for the gratification of his soul, on the contrary, he tries to see things beyond the surface level and applies reason as his main theory in the process of arriving at a well accepted conclusion of any subject of dispute and discussion. In a word, he is one of the leading philosophers of the world and lays emphasis on logical analysis and scientific outlook. He maintains that society may be saved from the welter of conflicting fanaticism if every member of the society follows logical analysis and scientific outlook in their judgements and arguments as well.

It is true that Russell is not a metaphysician living in the ivory tower located far-away from the mainstream of

social life. He makes his best to analyse the social problems in their historical perspectives. After closely examining all the possible sources of social evils he goes to evolve out such theories which are supposed to be essential for the reconstruction of the entire human society on a saner and more benevolent foundation than at present. According to Bertrand Russell, such fundamental problems as Distribution of power, Social cohesion, Freedom of an individual, Principles of social reconstruction need a thorough and objective scrutiny.

Russell further analyses the motive of power behind human and social action. Man is always motivated by some kind of desire in every work he undertakes. Some form of desire is inherent in human nature and the society is a resultant of such variegated desires. In this case, Russell warns us that if we make misuse of power in the course of satisfying our desire we may become basely in our behaviour and be liable to butcher our own brethren living under the same sky. The politicians misuse their power in order to retain their hold and safeguard their posts. For this purpose, they resort to malepractices and false propaganda. This type of misuse of power, both in the political and economic spheres is a diabolic problem in the path of

true progress of mankind. Russell believes that a new and progressive society can be reconstructed only when political power is wedded to economic power and when an individual considers himself to be a real unit in the corporate social life. He also advocates individual liberty provided it helps in the preservation of social order. A modern man, according to Russell, should be true to himself to be true to the society. At the same time each individual should have intellectual and emotional liberty for the full flowering of his genius. According to Russell, the individual should discharge his social obligations by means of self expression. This right of self expression cannot be snatched away by any society.

Russell is to be regarded as the greatest philosopher of our age. His contribution to the realm of philosophy is undoubtedly tremendous. He used his pen covering a period of more than 65 years over a wide range of subjects like Mathematics, Logic, Philosophy, Ethics, Science, Politics, Religion, Education and so forth. Russell does not believe even in the single iota of what is known as mysticism. As a realist in the true sense of the term, Russell does not conceive philosophy in its traditional background and manner. To him, philosophy speculates about matter and through such speculation exact know-

ledge can never be effectively derived. He adopts a new method for philosophy. He calls his method logical-analytic or logical atomism. It is more logical and more mathematical as it employs such concepts as class, relation and order for solving some universal problems of philosophy. Russell, the realist, rejects the old idealistic philosophy. Like Marx, he also believes that religion is an opium for the masses and when they are intoxicated by it, they become irrational. He says that he is not a Christian; of course, he favours Christian love and compassion. He is also gifted with scientific temper. He argues everything before accepting it. Pragmatist as he is, he values what is useful for human happiness. The dogmatic beliefs, he says, of organised religion do great harm to mankind. So he opposes all stupid superstitious concepts of theology. He has no faith in the immortality of soul either. He does not deny the relation between body and mind and sets the existence of soul. There is no reason, he argues, to believe that a mind persists when a brain decays. He does not believe in the Indian philosophy which asserts that the soul is immortal. Russell also dismisses the concept of sin as upheld by the Christians. He argues that if God is merciful. He

can never punish those who disobey Him. The basis of religion, according to Russell, is fear. People are afraid of hell or they are always haunted by the terror of the Unknown. But it is equally true that the effects of religion in history have been quite harmful. Conservation, intolerance, hatred, bloodshed have been the results of religion. Religion is also linked with miseries and mis-haps. It is because of intolerances that Mary, the queen of England burnt alive the Protestants, Christ was crucified, Buddha was deserted even by his disciples. Religion also checks people from thinking freely and correctly. Even war has been waged in the name of religion. Mankind would never prosper so long as religion and aggression continue. Until and unless wars are eliminated, religion will continue to attract the minds of man. So he remarks—'What the world needs today is not dogma, but an attitude of scientific enquiry into what happens and what is going to happen'.

Russell was a rationalist. He prefers democracy to dictatorship, socialism to capitalism and internationalism, to nationalism. For elimination of the international ills, he suggests, a world government is the best panacea and on the national level democratic socialism is the best. He also hates

fanaticism in communism. He is not in support of Capitalism in as much as common people are crushed and deprived under the despotism of the capitalists. On the contrary, he wants an equitable distribution of power both economically and politically. Russell voices for democratic socialism which, in his view, can safeguard liberty, equality and fraternity and in which public good is the highest ideal. He further suggests that political rifts should be settled by some other method than war in order that a healthy atmosphere may be created in which science, art, and culture thrive and in which nations may live peacefully and honourably.

Russell's approach to the field of Education is also scientific. He says that Education must instil in us a search for truth. Education based on credulity may lead to mental decay. It should rather aim at keeping alive the spirit of free inquiry so much so that the indispensable minimum of progress can be achieved. Russell disapproves certain mental habits of students such as obedience, discipline, an unquestioning credulity and a passive acceptance of the teacher's wisdom. He maintains—"All these habits are against life.....". Russell says that the teacher should consider his duty as an obligation to

mankind as a whole. Because a good community is a community of goodmen and women who are the creation of a good teacher. He says that teachers and pupils should possess intellectual honesty, tolerance, broadmindedness and love of knowledge.

Russell cherishes a deep and sincere love for art, beauty and joy. He fights many social and political battles till his last days for the promotion of human happiness. He points out the enemies of the human society and they are hypocrisy, falsehood, injustice, hatred and pride. Wars and violences make him quite unhappy. His main aim is the eradication of social, economic, educational and political evils. According to him, only rationality and scepticism can transform our social life and the political system. Intellectual integrity backed by scientific spirit can redeem us from heterogenous maladies. Russell is, in no way a cynic. He expresses his hope for the better future of mankind in his famous essay 'The Future of mankind.'

From the above observations it may well be concluded that Russell is, beyond question, a great humanist thinker of the twentieth century. Some of us may not agree to his radical views about morality, society, religion, politics etc.; but

his efforts for promotion of human love, the search for knowledge and the happiness cannot be underestimated. In his "Autobiography" he writes—"Three passions simple but overwhelmingly strong have governed life; the longing for love, the search for knowledge and the unbearable pity for the suffering mankind." The third passion for the suffering humanity entitles him to be called a great champion of humanism.

"Books are the blessed chloroform of mind."

—Robert Chambers.

"A book is a friend whose face is constantly changing. If you read it when you are recovering from an illness, and return to it years after years it is changed surely with the change it yourself."

—Andrew Lang.

"A thing of beauty is a joy for ever."

—John Keats

PRIVATE SECTOR IN INDIAN ECONOMY

Sri Umesh Sarma.

Eco. deptt.

Private sector or private enterprise refers to all types of individual or corporate enterprises, domestic and foreign in any field of productive activity. Private sector enterprises are characterised by ownership and management in private hands, personal initiative and profit motive. In the 18th and 19th centuries, private sector units were laissez fair i.e. the private sector was completely free of state ownership.

In western countries and in Japan private enterprises were responsible for rapid economic development. Before independence, the private sector was responsible for setting up expansion of industries like cotton, textiles, sugar, paper, oils etc. The private sector was given sufficient scope to produce intermediate goods and machines also and whole range of industries producing chemicals, paints, plastics, machine tools, ferrous and non-ferrous metals, rubbers etc. Private sector can be explained in different sides are—

1) Private sector in agriculture— The dominant sector in India is agriculture which is completely managed by 40% of the domestic GNP and private employment is 67% of the working population. But agriculture is not run on a commercial basis and much of it is in the hands of small and marginal farmers. The size and the extent of the private sector in agriculture does not show characteristics of concentration and monopoly power. In the system of economic development its contribution is very essential.

2) Private sector in trading— Trading both wholesale and retail, has always been in the private sector can be rendered by private businessmen. Under conditions of scarcity, the private businessmen have the tendency to hoarding and exploitation of the consumers. By and large the private sector dominates the trading sector in the economy of the country. In 1973 the govt of india decided to take over the wholesale trade in wheat and in int-

ernational trade govt has a position through the State Trading Corporation (STC) and Minerals and Metals trading Corporation (MMTC)

3) Private sector in small and cottage industries— Small scale and cottage industries in India are in the private sector and they have an important role to play in industrial development. They are particularly studied for the utilization of local industries and employment opportunities which are labour intensive. Besides they ensure a more equitable distribution of income and wealth and help in the effective mobilisation of human and physical capital. Even though private ownership and management of the small and cottage industrial units has inherent advantages because of the profit motive and personal initiative.

4) Private sector in the Indian Economy— The importance of private sector in the Indian economy can be assessed in terms of its contribution to national income and employment. According to the latest available statistics for the year 1994-95 the public sector including govt administration contributed 24.5% of the net domestic product while the private sector contributed 75.5%. The share of private sector is dominant in agriculture, fishing,

small scale industry, retail trade etc. The 1991 census put the percentage of population working in the govt sector public enterprises are 9% and those working in the private sector is 91%. From the dominance of the private sector, the Indian economy cannot really be called a mixed economy, much less a socialist economy.

In the five years planning the govt of India has set up a network of development banking and financial institutions to finance and support the private sector. In this category we can mention the NABARD, the Industrial Finance Corporation of India, the Industrial Credit and Investment Corporation of India (IFCI), the State Financial Corporation (SFC), the Industrial Credit and Investment Corporation of India (ICICI) the Industrial Development Bank of India (IDBI), the EXIM Bank etc. The govt has also set up a whole range of institutions to assist in the provision of infrastructure, raw material supply, marketing, technology development etc. These institutions have stimulated development of new industrial activities, new centres of industry and new entrepreneurs. In fact, the expansion and prosperity of the private sector have been essentially due to the active support and encouragement

provided by the government. The share is explained with the following data, of private sector in net domestic product

SHARE OF PRIVATE SECTOR IN NET DOMESTIC PRODUCT

Sector:	Percentage shares in the economy			
	1960-61	1970-71	1982-83	1990-91
A) Agriculture	98.9	98.5	97.2	96.1
B) Industry	93.1	86.2	70.5	70.1
i) Mining and quarrying	88.1	76.1	28.0	27.2
ii) Manufacturing Industries	95.6	89.0	82.0	78.5
iii) Large and medium Industries	92.5	82.4	78.0	73.1
iv) Small Scale and household	100.0	100.0	100.0	100.0
v) Construction	93.1	92.8	84.0	81.3
vi) Electricity gas & water supply	33.8	16.7	7.7	7.9
C) Transport communication and trade	79.7	81.1	82.2	85.0
vii) Railways	0.4	—	—	—
viii) Communication trade	—	—	—	—
Hotel and Restaurant	99.6	97.8	94.4	94.0
D) Finance and real Estate	88.8	74.9	44.6	42.5
ix) Banking & insurance	61.2	34.5	9.8	7.0
x) Community and Personal services	89.3	85.5	75.9	74.2

The govt assigned a secondary role to the private sector for a long time but in the 6th plan (1980-85) gave greater importance to the private sector and nearly 47% of the total investment was in the private sector. In the present time the govt has been taking a series of measure to give a boost to the private sector, for example, allowing

automatic expansion of capacity to a large number of industries, special facilities for the setting up of export-oriented units, exemption from MRTP restrictions on industries producing for export etc. Thus the private sector will be develop in a quick manner if govt takes the primary role not only planning period but also other way.

Why TEACHERS' Education ?

Mrs. Mohini Goswami.

The new concept of education has given more and more importance to teachers' education ie on the nature, function and importance of the professional preparation of the teacher. Because, the concept and aim of education has been changing to cope with the modern world. Once education was concerned with the intellectual development of the child but now it is concerned with the development of the whole of the child ie the body, mind and spirit. Moreover equal importance is given on the development of social qualities of the child so that he may become a creative member of a society.

So in order to impart education to children in a proper way, the need for teachers' education has become more important. Once it was said—teachers are born, not made. That is, the qualities which make a teacher success in teaching are innate or firmly fixed and are almost unchangeable and cannot be acquired. The teaching is not a simple and easy task. It needs not only the knowledge

and skill in teaching, but also the technical skills which can be acquired through proper training or education.

Training is generally defined as a process of helping others to acquire skills and knowledge in a particular field so that one may acquire competency in that particular aspect. But this definition does not cover the entire aspects of teachers' training.

The scope of teacher training is much more than that of other trainings. Hence, the term 'teachers' training is replaced by 'teachers' education' now a days. In the broadest sense teachers' education refers to the totality of educative experience which contributes to the preparation of a person for a teaching position in schools, but the term is more commonly used to designate the programme of courses and other experiences offered by an educational institution for the purpose of preparing for teaching and other educational service and for offering contribution to the growth in competency

for such service. Such teacher education programmes are offered in teachers' colleges and normal schools, and colleges and universities. In another way teacher education has been defined as 'all formal and informal activities and experiences that help to qualify a person to assume the responsibilities as a member of the educational profession or to discharge his responsibilities more effectively'.

The aim of teachers' education is to prepare a person as an educated and cultured one concerned with education. The aims and objectives of teachers' education are intimately related to the ideals of education. In ancient India also we have the documents of teachers' education. During that period there was not formal institution for teachers' education. The senior students are engaged to teach the junior ones in the presence of the teacher. This served the purpose of teachers' education. This system was later on popularised as Monitorial System by Andrew Bell in the western countries.

Teaching has two aspects; (1) the artistic aspect and (2) the scientific aspect. Teaching is an art. So any teacher may apply his artistic ability in applying the method of teaching. So without any training a teacher may teach well, but with training, he will do well if he can

learn the scientific aspects of teaching which includes the skills of handling various teaching aids, new techniques of teaching, art of questioning, class management etc.

The following are the agencies involved in teachers' education— (1) UGC; (2) The State Government; (3) The Universities; (4) Colleges of Education. The Ministry of Human Resource Development has been showing considerable interest in teachers' education. The need for the professional development of colleges and university teachers was first pointed out by the National Commission of Education. Later on the National Policy on Education (1986) has given importance to teachers' education. The UGC in 1987 prepared to establish Academic Staff Colleges throughout the country. The Academic Staff Colleges have organising two types of courses since then for college teachers. These are, the Orientation courses for newly appointed lecturers who are provided opportunities to interact with senior faculty members on the components (a) linkage between society and education (b) Indian Education pedagogy etc. (c) Subject enrichment (d) Personality management etc. and the Refresher Courses are for senior

teachers for giving knowledge and information in specialised areas of a particular subject of three weeks duration. Besides, the Indira Gandhi National Open University has also designed a nine month diploma course in higher education. Moreover M. Ed course for B. Ed college teachers and M. Phil college teachers are opened almost in all the Universities.

The other agencies concerned with the development of teachers' education is the State Government. Most of the states have State Councils of Educational Research and Training (SCERT) or State Institute of Education (SIE) for teachers education at secondary level.

Following the National Policy on Education (NPE) 1986, the Ministry of Human Resource Development has taken up schemes for improvement of teachers' education. They include establishment of District Institutes of Education and Training (DIETs), Colleges of Teachers' Education (CTEs) Institutes of Advanced Studies in Education (IACE). The DIETs are intended to upgrade the knowledge of elementary school teachers. The CTEs are to strengthen secondary teacher education and IASEs are for undertaking research and initiating innovation in tea-

chers' education.

There are two central institutions in the country to take care of teaching languages. The Central Institute of English and Foreign Languages (CIEFL) located at Hyderabad is intended to take care of the inservice training programmes for teachers in English and foreign languages. The Central Institutes of Indian Language (CIL), located at Mysore which takes care of the training of teachers of Indian languages. Both these institutions are financially helped by Government of India. There is also another Department of English Training (ET) in some universities for teachers, teaching English in secondary schools.

The Department of Teachers' Education in National Institute of Education (NIE) and Regional Centre for Education (RCE) are offering inservice and pre-service programmes for elementary and secondary school teachers.

The National Council of Teachers' Education located at National Council of Educational Research and Training (NCERT) head quarters, is a high power body which has function to upgrade the quality of teachers' Education at all levels in the country.

Now a days the need and importance to teachers' education is very much

felt by all who are related and interested in formal education.

Reference :

1. Problems of Indian Education : Dr. S. P. Chaube
2. Problems of Education in India : Dr R. N. Sarma
Dr R. K. Sarma
3. History of Indian Education and its contemporary problems :
S. D. Khanna : V. R. Saxena.
T. P. Lamba : V. Murthy.
4. আধুনিক ভারতৰ শিক্ষাৰ ইতিহাস আৰু সমস্যাৱলী : তৰুণকুমাৰ শৰ্মা
5. ভারতৰ শিক্ষাৰ সমস্যা : ডঃ বেণু দেৱী

Violent attempts at reform always end by retarding reform, Do not say, 'You are bad'; say only, 'You are good, but be better.'

—Swami Vivekananda.

Violence inevitably attracts moral inferiors. Time has always proved that illustrious are succeeded by scoundrels.

—Albert Einstein

'Poetry is the emotion recollected in tranquillity',
— Wordsworth

UNSETTLED

Mr. Jayanta kr. Kalita,
T. D. C. 3rd Year.

My heart is beaten thoroughly
As someone come to my vision
I heard a melody in her approach
Series of dreams enshrouded me
I lost myself in oblivion.
I felt the impulse of a kiss.
Surprisingly the lips said, 'I have
anotherone'.

It jerked my being and
I retreated.
But promised to love her till my death
Thus I spoil my valuable days.
I happen to see her in street
Or, in the market, in the garden,
somewhere she goes,
I have no time to cast my glance
The wars of life have spared me no time.
She moves in her way and I mine.

A THIRSTY HEART

Mr. Mantu Hazarika.

T. D. C. 3rd Year

MY FRIENDS

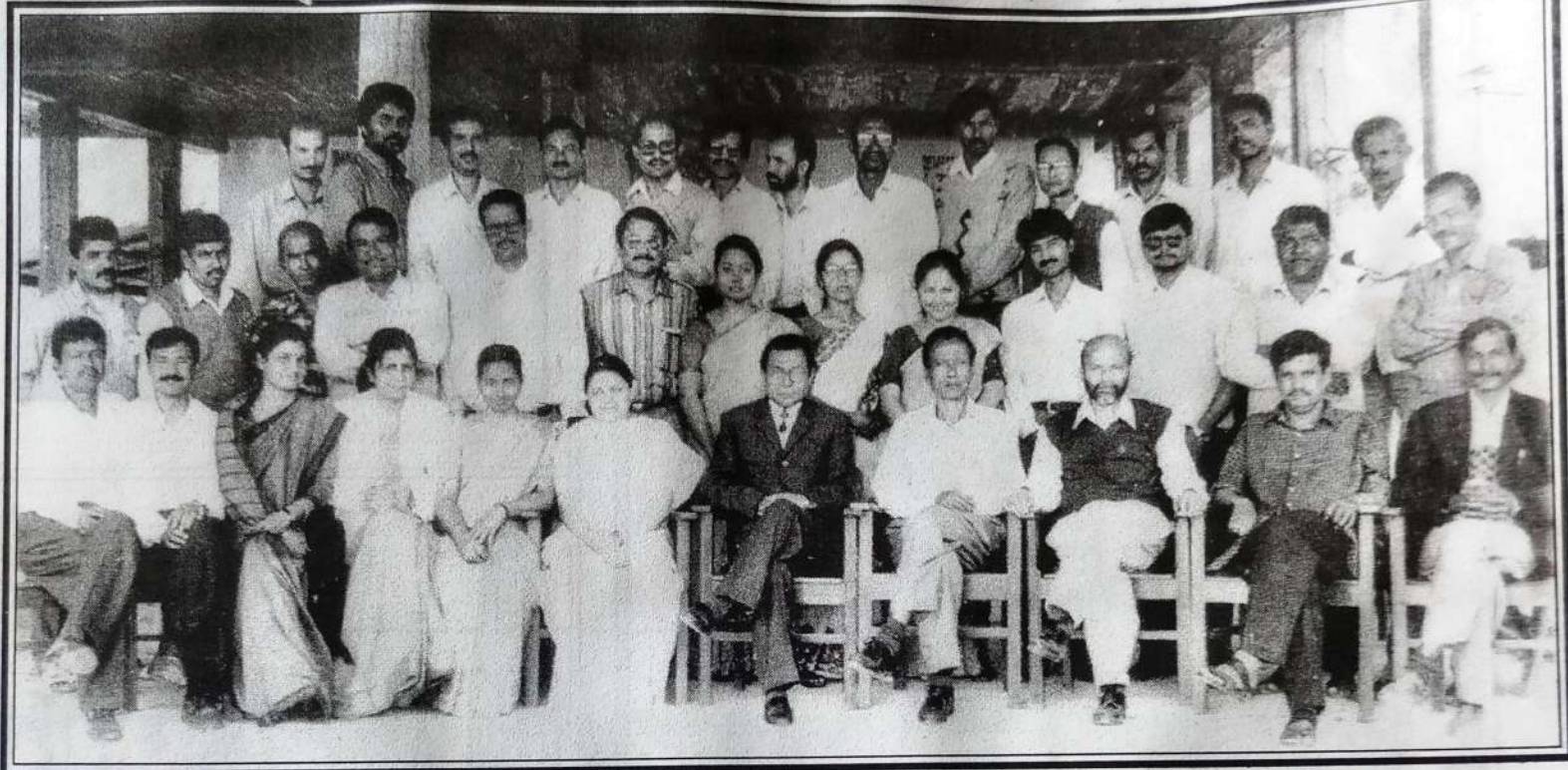
Miss Kanan Saharia.

T. D. C 2nd Year

Laugh, laugh and laugh
My friends ;
Till the last.
The blood-red days brings 'Death'
Yet souls are full of sense.
World is going to be dark and dark
Yet friends ; never tear
Laugh and laugh
Till the last.
Your 'Green-coloured' minds,
A little hope,
In my friends heart.

That's the reserved room in my heart
As if I were to decorate her.
But now, my heart appeals me
That she is in thirst.
They are now in want of light
And moring about to get so.
My heart gets blown at its throbbing.
It seems.
As if they have gone dry
Being fatigued in thirst.
Yet I freshen my heart to be a-
searcher of light
Otherwise they are going to die.
But alas !
That's a heart without freshness,
And never be freshened.
Yet That's my reserved heart.

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মৰত শিক্ষক-কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ একাংশ

প্রথম শাৰী (বাওঁফালৰ পৰা) : অধ্যাপক ইমৰাছ হুছেইন, অধ্যাপক ড° দিবাৰ চন্দ্ৰ দাস, অধ্যাপিকা মোহিনী গোস্বামী, অধ্যাপিকা মিনতি গোস্বামী, অধ্যাপিকা প্রভা দেৱী, অধ্যাপিকা ড° তন্দ্ৰালী চৌধুৰী, অধ্যক্ষ বেৰণচন্দ্ৰ নাথ, উপাধ্যক্ষ বিদ্যাবাম নাথ, অধ্যাপক দ্বীজেন্দ্ৰ তালুকদাৰ, অধ্যাপক কনকচন্দ্ৰ ডেকা, অধ্যাপক তীৰ্থনাথ শৰ্মা।
 দ্বিতীয় শাৰী : নিম্নবৰ্গৰ কাৰ্যালয় সহায়ক গজেন্দ্ৰনাথ চহৰীয়া, মুনীন্দ্ৰকুমাৰ চহৰীয়া, অধ্যাপক জয়ন্ত কুমাৰ হাজৰিকা, অধ্যাপক চক্ৰপাণি বৰা, অধ্যাপক মহেন্দ্ৰ কটকী, অধ্যাপক শৈলেন্দ্ৰ চহৰীয়া, অধ্যাপিকা বৰ্ণালী শৰ্মা, অধ্যাপিকা মণিকা ডেকা, অধ্যাপিকা চুলতানা বেজিয়া, অধ্যাপক দোলেন্দ্ৰ শৰ্মা, অধ্যাপক ফণীন্দ্ৰকুমাৰ নাথ, অধ্যাপক অনন্ত বৰুৱা, অধ্যাপক জন্টিৰাম হাজৰিকা।
 তৃতীয় শাৰী : নিম্নবৰ্গৰ কাৰ্যালয় সহায়ক মুছা জামান, টঙ্কেশ্বৰ ডেকা, অধ্যাপক চন্দ্ৰ চৌধুৰী, অধ্যাপক আব্দুছ চামাদ, অধ্যাপক ড° বামচন্দ্ৰ ডেকা, অধ্যাপক তৰুণ শৰ্মা, অধ্যাপক তিলক ডেকা, উচ্চ বৰ্গৰ কাৰ্যালয় সহায়ক গোলাপচন্দ্ৰ নাথ, পদ্মকুমাৰ হাজৰিকা, গৌতম কুমাৰ বৰুৱা, চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী কমি শইকীয়া, মণীন্দ্ৰ বৰা, নবীন বড়া।

সম্পাদনা সমিতি

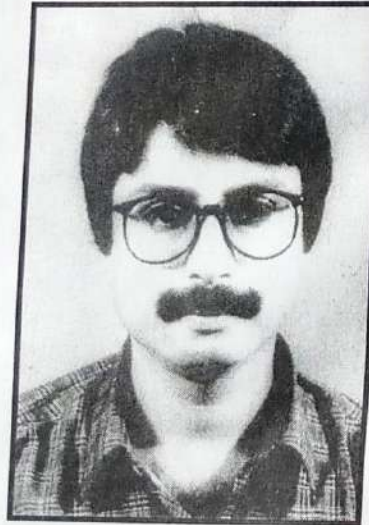

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে : শ্ৰীজুবিপ্ৰিয়া দেবী, সম্পাদিকা; অধ্যাপক শ্ৰীতিলক ডেকা, তহাৰধায়ক;
অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীবেৰণচন্দ্ৰ নাথ, সভাপতি; অধ্যাপক শ্ৰীমহেন্দ্ৰ কটকী, উপদেষ্টা।

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

অধ্যাপক ইমৰান হুছেইন

১৯৯৮ চনৰ “প্ৰান্তিক”
বৰ্তালোচনীত প্ৰকাশিত ‘পখিলা’
নামৰ গল্পটিৰ বাবে অধ্যাপক ইমৰান হুছেইন
সৰ্বভাৰতীয় কথা বঁটাৰে সন্মানিত হয়।
মহাবিদ্যালয়লৈ এই বিৰল সন্মান কঢ়িয়াই
অনা বাবে আমি গৌৰৱাঙ্কিত।

শ্রীজনক বৰুৱা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ
।। শ্ৰেষ্ঠ ভেশচন প্ৰতিযোগী ।।

শ্রীধনমণি বৰুৱা
উঃ মাঃ ২য় বৰ্ষ

শ্ৰেষ্ঠ সমাজ সেৱক
শ্ৰীসমবেদে কলিতা
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলৰ একাংশ

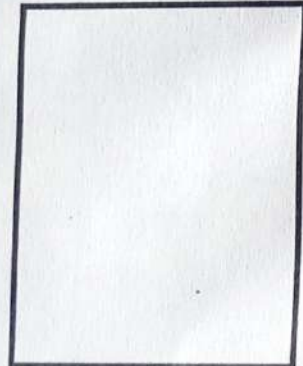
সাংস্কৃতিক সম্পাদক
শ্রীঅক্ষয় বৰুৱা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

খেল সম্পাদক
শ্রীদ্বিপেন বৰুৱা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

আলোচনী সম্পাদিকা
শ্রীজুৰিপ্ৰিয়া দেৱী
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

সমাজসেৱা সম্পাদক
শ্রীঅমৃত কলিতা
স্নাতক ২য় বৰ্ষ